

Hồi 79

Giận Phù Tang Nghi Ngờ Kiểm Khách

hỉa lúc ấy một thanh âm khàn khàn đột nhiên vọng lại:

- Âm Ty Công Chúa đừng quên những lời đã hứa với lão phu.

Âm Ty Công Chúa Tôn Tiểu Hoa nghe tiếng người nói liền dừng bước. Mặt mũi co rúm lại nhăn nheo như da gà.

Một lão già tóc bạc mặc áo vải vàng, tay cầm gậy trúc đầu rồng đi như nước chảy mây trôi vào trong trường.

Cam Đường đã hai lần toan xuất hiện để động thủ mà chưa có cơ hội. Lúc này chàng lại co người vào sau tảng đá, trong lòng rất là nghi hoặc. Chàng không hiểu lão già tóc bạc áo vàng này là nhân vật thế nào? Âm Ty Công Chúa có hứa hẹn gì với lão?

Chỉ trong nháy mắt, lão áo vàng đã vào đến trong trường đứng giữa Âm Ty Công Chúa và Tây Môn Tung.

Tây Môn Tung chăm chú nhìn lão rồi chấp tay nói:

- Té ra là Vũ Văn huynh, trưởng lão phái Kỳ Môn. Nay được gặp đây thật là may mắn.

- Không dám! Vũ Văn Tùng xin tham kiến minh chủ.

Tây Môn Tung muốn nói lại thôi. Coi vẻ mặt hắn thì dường như hắn nóng lòng muốn biết mối liên quan giữa Vũ Văn Tùng và Âm Ty Công Chúa, nhưng không tiện mở miệng.

Vũ Văn Tùng lại chấp tay nói:

- Xin minh chủ hãy quay về. Nơi đây để cho tiểu lão thu dọn.

Tây Môn Tung sửng sốt một chút rồi nói:

- Bản tòa xin theo lời huynh đài rời khỏi nơi đây, nhưng mong rằng sau khi xong việc lại được gặp huynh đài tại Võ Minh.

- Xin tuân mệnh.

Tây Môn Tung bằng mình đi ngay.

Âm Ty Công Chúa hần học nhìn Vũ Văn Tùng nói:

- Vũ Văn Tùng! Lần này lão thân nghe lời người để cho y đi là đã thực hành lời hứa rồi đó.

Vũ Văn Tùng nghiêm trang hỏi:

- Tôn giá đã hứa với lão phu là vĩnh viễn không xuất hiện trên chốn giang hồ nữa kia mà?

- Vì tình trạng bất buộc, lão thân không làm thế nào được.
- Tôn giá muốn ăn lời, bội ước hay sao?
- Sau khi tâm nguyện thỏa mãn lão thân tự nhiên sẽ tuyệt tích trên chốn giang hồ.
- Âm Ty Công Chúa! Tôn giá định phế bỏ lời ước thật ư?
- Lão thân đã tha cho Tây Môn Tung chạy đi thế là thực hành lời hứa rồi.

Vũ Văn Tùng lớn tiếng:

- Tôn giá đã ước hẹn vĩnh viễn không giết người nữa...
- Có phải người hối hận là đã để cho cặp mắt lão thân sáng lại không?
- Đúng thế! Tại hạ hối hận rồi. Thần Y Vũ Văn Tùng bình sinh chưa từng làm việc gì lầm lỗi. Thế mà lần này thành tội nhân của võ lâm...

Âm Ty Công Chúa cất giọng the thé ngắt lời:

- Vũ Văn Tùng! Lão thân bình sinh chưa từng tha ai, nhưng lão thân hứa rằng vĩnh viễn không hạ sát một người nào của Kỳ Môn phái, như thế còn chưa đủ ư?

Thần Y Vũ Văn Tùng tức quá run lên bần bật. Lão trở tay vào mặt Âm Ty Công Chúa mà không nói lên được.

Âm Ty Công Chúa lạnh lùng nói tiếp:

- Vũ Văn Tùng! Lão thân tự nhận là khó lòng biến cải được tính tình độc ác, nếu không thế thì sao lại là vợ Tử Thần.

Thần Y Vũ Văn Tùng biến đổi sắc mặt mấy lần tỏ ra lão tự trách mình. Lão nghiêng răng nói:

- Tôn Tiểu Hoa! Giả tỷ ta biết rõ gốc gác mi từ trước thì chẳng những ta không thềm chữa cho mi mà còn tìm cách giết mi nữa.

Âm Ty Công Chúa cười khàn khạch nói:

- Về điểm này lão thân cũng đã rõ nên ban đầu mới không tiết lộ tên tuổi. Bây giờ việc đã qua rồi, người chuẩn bị làm gì đây?

- Ta mong rằng mi sẽ bị quả báo.

- Thế thì người tất phải thất vọng vì trên đời này không một ai có thể báo thù được lão thân.

- Mi so với Tử Thần thế nào?

Âm Ty Công Chúa lông tóc đứng dựng cả lên, lớn tiếng quát:

- Vũ Văn Tùng! Nếu ta không nghĩ tới cái ơn người đã chữa mắt cho ta, thì ta xé xác người ra rồi.

Thần Y Vũ Văn Tùng căm giận đến cực điểm. Lão cười gằn nói:

- Tôn Tiểu Hoa! Sao mi không hạ thủ đi? Vũ Văn Tùng này đã gây họa cho võ lâm nên lấy cái chết để chuộc tội.

- Lão thân đã nói là không giết người mà.

- Những lời mi hứa trước không phải là lời nói hay sao?
- Trường hợp bữa trước khác với hôm nay.
- Được lắm! Tôn Tiểu Hoa! Mi nên nhớ rằng bản nhân chữa cho mi được thì cũng giết mi được. Mi hãy chờ xem.
- Nhưng ta e rằng người không còn cơ hội nào nữa.
- Hừ!

Âm Ty Công Chúa không nói gì nữa, xoay mình chạy lại thạch đài.

Bây giờ Cam Đường mới chú ý nhìn đến chân đài kỷ niệm, thì rõ ràng là một ngôi mộ, dùng loạn thạch xếp lên. Trước phần mộ có một phiến đá thiên nhiên dùng làm cái mộ bia vừa khéo. Trên bia khắc có mấy chữ kinh khủng: “Xương Tử Thần táng tại đây”.

Âm Ty Công Chúa phóng chưởng đánh vào đồng đá. Đá vụn tung bay mịt mờ. Một di thể chưa tiêu hết lộ ra. Tiếng cười the thé lẫn với tiếng phóng chưởng như mưa rào. Chỉ trong nháy mắt tử thi biến mất. Xương tan thịt nát lẫn với đá vụn thành một đồng. Mùi hôi thối xông lên ghê rợn, ngoài năm trượng còn khiến cho người ta phải nghẹt thở.

Cam Đường trông thấy không khỏi phát ớn.

Thần Y Vũ Văn Tùng cũng đứng thộn mặt ra. Lão lộ vẻ kinh hãi đến cực điểm. Có lẽ vì lão mới đến không nghe thấy câu chuyện đối thoại giữa Âm Ty Công Chúa và Tây Môn Tung, nên lão không biết Tử Thần này không phải là Tử Thần sáu chục năm trước. Không chừng lão còn tưởng Âm Ty Công Chúa phá hủy di cốt của chồng mẹ.

Âm Ty Công Chúa phá hủy phần mộ rồi quay về trước thạch đài...

Thần Y Vũ Văn Tùng lạng người một cái tựa lưng vào thạch đài. Tay lão cầm cây trượng đầu rồng. Lão run lên hỏi:

- Mi định làm gì?

Âm Ty Công Chúa giơ tay lên đáp:

- Phá đài này đi!
- Không được!
- Sao lại không được?
- Không được là không được chứ sao.
- Vũ Văn Tùng! Người đừng làm điều chi thái quá. Lão thân tuy đã có lời hứa rồi, nhưng lúc cần cũng giết người được.
- Lão phu tự biết mình không phải là địch thủ của mi. Mi muốn phá đài thì giết lão phu trước đi.
- Người tưởng lão thân không dám ư?

- Dĩ nhiên là mi dám. Mi đã là con ác ma nuốt lời, bội tín, thì còn việc gì là không dám làm nữa?

Âm Ty Công Chúa giơ tay lên nhưng chưa phóng chưởng. Mặt mục vừa hung dữ vừa thâm khiến người trông thấy phải khiếp vía. Mục dần từng tiếng:

- Xem chừng lão thân đến phải giết người mất.

Cam Đường nghiêng răng nghĩ thầm:

- Nếu mục nữ ma này mà ra tay hạ sát Thần Y Vũ Văn Tùng thì mình phải đem toàn lực ra mà giết mục, chẳng quản Tôn Quỳnh Giao sẽ phản ứng thế nào. Nếu không tai họa cho võ lâm chẳng chóng thì chầy sẽ phát ra.

Thần Y Vũ Văn Tùng vẫn thản nhiên, lão trợn cặp mắt tròn xoe hằm hằm nhìn đối phương.

Âm Ty Công Chúa đã mấy lần giơ tay lên nhưng lại hạ xuống, mục nói:

- Vũ Văn Tùng! Trừ phi ngươi đứng giữ đài suốt đời không thì chẳng thể nào ngăn được lão thân phá hủy thạch đài này.

Mục nói xong đột nhiên trở gót bỏ đi.

Lúc này trời đã huỳnh hôn, sương chiều buông tỏa. Trước mắt một màu mờ mịt.

Thần Y Vũ Văn Tùng buông tiếng thở dài, miệng lẩm bẩm:

- Vũ Văn Tùng này không kịp suy xét chữa lằm cho ác ma thì còn mặt mũi nào nhìn thấy võ lâm đồng đạo nữa? Trên đã đắc tội với tổ sư truyền đời, dưới lại thẹn mặt với hàng đệ tử. Hối ôi...

Chưa dứt lời, lão vung chưởng lên toan đánh vào đầu mình.

- Tiền bối không nên...

Cam Đường la lên rồi nhảy vọt tới trước mặt Thần Y Vũ Văn Tùng. Vũ Văn Tùng giật mình buông tay xuống. Lão nhìn thấy trước mắt có một người che mặt, liền hỏi:

- Ngươi là ai?

- Văn bối là Cam Đường.

- Ủa! Cam thiếu hiệp! Lão phu nghe danh đã lâu.

- Không dám.

- Thiếu hiệp đến đây từ trước rồi phải không?

Cam Đường vừa kéo tấm khăn che mặt ra vừa nói:

- Đúng thế!

Wũ Văn Tùng lại buông tiếng thở dài, lão hỏi:

- Cam thiếu hiệp! Chắc thiếu hiệp đã nhìn thấy cả rồi chứ?

- Đúng thế!

- Lão phu muốn ủy thác cho thiếu hiệp một việc.

- Nếu văn bối làm được sẽ xin hết sức.

- Xin thiếu hiệp chuyển lời lên tể chương môn lệnh chúa nói là lão phu đã gây nên chuyện lầm lớn, quyết tự sát để đền tội.

- Tiền bối lầm rồi.

- Lão phu... lầm...?

- Phải rồi! Văn bối xin can rở nói là tiền bối lỗi lầm vì vô tâm chẳng nên tự trách. Cái lầm lẫn đã làm nguy hại cho võ lâm thì phải tìm cách ngăn chặn. Tự tử không phải là đường lối để giải thoát. Xin tiền bối nghĩ kỹ lại.

Thần Y Vũ Văn Tùng trầm ngâm một lúc rồi xúc động nói:

- Nghe lời kim ngọc của thiếu hiệp, lão phu biết cách tự xử rồi.

Lão cầm trượng, chấp tay thi lễ rồi đi lẹ xuống núi.

Cam Đường phát giác ra có điều kỳ lạ, mùi hôi thối xông lên nồng nặc. Chàng đảo mắt nhìn vào đồng xác chết nát. Lòng chàng nghi ngờ tự hỏi:

- Cái thầy ma này là Bạch Bào quái nhân hay người đã giả trang làm Bạch Bào quái nhân?

Từ thái độ của Tây Môn Tung cho đến lúc Âm Ty Công Chúa phá tan thi thể hư nát này chàng đã phỏng đoán ra một chút manh mối về vụ nghi án. Đầu óc chàng đi vào cõi tư lự mông lung.

Âm Ty Công Chúa đã sáng mắt lại. Nếu mở cuộc báo thù võ lâm thì hậu quả thiệt là đáng sợ. Chàng tự hỏi đã lầm lẫn một việc là nghĩ đến ơn riêng của Tôn Quỳnh Giao buông tha kẻ thù chung. Buông tha mục nữ ma này thì chẳng khác gì xưa chó sói vào đàn cừu. Những trận mưa máu gió tanh lại sắp nổi lên khắp giang hồ. Hiện giờ chàng chưa quyết định là nên tìm cách đối phó với Âm Ty Công Chúa hay theo kế hoạch của Nam Cung trưởng lão hoàn thành đại sự kia.

Trong lòng chàng còn ngấm ngấm đau đớn vì nhớ tới mẫu thân Phụng Hoàng Nữ Châu Quỳnh Phương và biểu thư Lâm Vân mất tích.

Chàng ngấm ngấm cầu hoàng thiên bảo hộ cho mẫu thân cùng biểu thư được bình yên.

Trời tối rồi. Cam Đường từ trên núi đi xuống. Ngọc Diệp Bảo đã hiện ra trước mắt. Mối huyết cừu sôi lên sùng sục, nhưng chàng phải nhẫn nại để làm theo kế hoạch của Nam Cung trưởng lão.

Một giờ trước đây chàng lấy Thanh Y Kiếm Khách Tư Đồ Vọng làm gương, đồng thời hiểu cách hàm dưỡng, nhẫn nhịn được những điều mà người khác không thể nhẫn nhịn được.

Cam Đường đi quanh Ngọc Diệp Bảo tìm đến chỗ ước hẹn với Nam Cung trưởng lão.

Sau khi Cam Đường rời khỏi Thạch Điệp Phong, nơi đây xuất hiện một bóng người áo trắng.

Người áo trắng chăm chú nhìn dài kỷ niệm ghi công Võ Thánh. Tây Môn Tung tru diệt Tử Thần. Gã hăng giọng luôn mấy tiếng rồi biến vào trong đêm tối.

Nhắc lại Cam Đường đi rất nhanh. Chỉ trong chớp mắt đã được chừng hai mươi dặm.

Giữa lúc chàng đang đi, đột nhiên có tiếng người quát:

- Ông bạn hãy dừng bước!

Cam Đường nghe tiếng vội đứng lại. Chàng nhìn trong bóng tối thấy thấp thoáng có hai bóng người to lớn đứng chắn đường. Một người lên tiếng:

- Xin ông bạn vòng ra xa mà đi.

Cam Đường định thần nhìn lại thì hai đại hán này rõ ràng ăn mặc theo kiểu võ sĩ Đông Hải. Hình ảnh con người tuyệt sắc Tôn Quỳnh Giao bỗng hiện lên trong đầu óc chàng.

Chàng lên tiếng hỏi:

- Đi quanh ư? Tại sao vậy?

- Phía trước tề phái đang có việc riêng, xin ông bạn theo quy củ giang hồ tránh đi.

Cam Đường động tâm hỏi:

- Hai vị phải chăng là môn hạ phái Đông Hải?

- Phải rồi!

- Xin hỏi quý công chúa có ở đây không?

- Ông bạn... là ai vậy?

Vì Cam Đường ăn mặc theo lối nông dân lại trời tối nên hai gã võ sĩ không nhận ra chàng. Có khi hai gã chưa gặp chàng lần nào, chàng đáp:

- Tại hạ họ Cam.

- Cam bằng hữu có quen biết tề công chúa ư?

- Tại hạ đã được gặp mấy lần.

Gã võ sĩ kia đột nhiên nhớ ra, la lên:

- Úi chà! Cam thiếu hiệp đấy ư?

- Chính là tại hạ.

- Bọn tiểu nhân cam thất lễ.

Cam Đường nói:

- Ông bạn có thể cho tại hạ biết phía trước đã xảy ra chuyện gì không?

Hai gã võ sĩ đưa mắt nhìn nhau rồi một gã đáp:

- Tề công chúa đang kết thúc một chuyện ân oán về môn hộ.

- Đối phương là ai?

- Một võ sĩ Phù Tang.
 - Sao? Võ sĩ Phù Tang ư?
 - Phải rồi! Xem chừng y là người Trung Nguyên mà biết cả võ thuật Phù Tang.
- Cam Đường lẩm bẩm:
- Phải chăng là lão?
- Rồi chàng hỏi lại:
- Danh hiệu võ sĩ đó là gì?
 - Y không chịu báo danh nhưng không phủ nhận là võ sĩ Phù Tang.
 - Phải chăng là lão già áo xanh?
 - Đúng rồi! Sao thiếu hiệp lại biết?
 - Lão với quý phái có ân oán gì?
 - Đất Phù Tang với Đông Hải có mối thù truyền đời.
 - Ủa! Tại hạ có thể đi tới đó được không?
 - Xin mời thiếu hiệp.

Cam Đường không kịp chào hai gã võ sĩ đã chạy đi luôn. Cách chỗ hai võ sĩ này chừng nửa dặm, trên một khu đồng cỏ bên đường ba bóng người đứng đối lập nhau. Người đứng giữa chính là Thanh Y Kiếm Khách Tư Đồ Vọng, còn hai người kia thân hình nhỏ bé đúng là Đông Hải công chúa Tôn Quỳnh Giao và Tư Đồ Sương. Hai bên chống kiếm đối lập.

Dưới đất có đến bảy tám tên võ sĩ Đông Hải nằm thẳng cẳng nhưng may chưa đến nỗi mất mạng. Kiếm thuật của Thanh Y Kiếm Khách Tư Đồ Vọng ghê gớm vô cùng, thế mà những võ sĩ này chỉ bị thương chứ chưa chết đủ tỏ ra lão không nỡ hạ độc thủ.

Bên ngoài trường có mấy người vừa già vừa trẻ đều là đệ tử phái Đông Hải đứng thành vòng vây ở xa xa.

Cam Đường lặng lẽ tiến vào, không một tiếng động để quan sát tình thế.

Thanh Y Kiếm Khách Tư Đồ Vọng lạnh lùng lên tiếng:

- Đừng bức bách lão phu phải giết người.

Tôn Quỳnh Giao khích động hỏi:

- Các hạ đã dả thương người đây thì sao?
- Đó là lão phu hãy còn lưu tình.
- Không cần đâu! Bản công chúa một lần nữa xin các hạ báo danh.
- Lão phu xin thanh minh một lần nữa là không thể làm được.
- Đừng tưởng kiếm thuật phái Vô Song đã đến bậc thiên hạ vô song đâu.
- Lão phu không có ý tự phụ như vậy. Nhưng kiếm thuật phái Đông Hải không hiểu cao thâm đến đâu?
- Rồi sự thực sẽ chứng minh.

Thanh Y Kiếm Khách vẫn trầm tĩnh nói:

- Cô nương! Lão phu xin nhắc lại, lão phu không phải là võ sĩ Phù Tang.

Tôn Quỳnh Giao cười lạt hỏi:

- Chẳng lẽ Trung Nguyên cũng đẻ ra một phái Vô Song nữa hay sao?

- Lão phu không cần biện bạch lai lịch với cô nương làm chi.

- Bản công chúa chắc các hạ là lãng nhân ở đất Phù Tang.

- Lãng nhân! Ha ha!

Tư Đồ Sương xẵng giọng:

- Không có gì đáng cười đâu.

Thanh Y Kiếm Khách Tư Đồ Vọng không cười nữa, vẻ mặt rất nghiêm nghị, lão nói:

- Lão phu trịnh trọng thanh minh có học nghệ phái Vô Song, nhưng bản thân không phải là võ sĩ Phù Tang. Cô nương tin lầm đối thủ rồi.

Tôn Quỳnh Giao nói:

- Môn hộ Phù Tang rất nghiêm cẩn. Các hạ nói vậy khó tin lắm.

Thanh Y Kiếm Khách tỏ vẻ giận dữ nói:

- Lão phu không nỡ sát hại người vô tội. Xin cáo từ.

Tôn Quỳnh Giao cùng Tư Đồ Sương quát lên:

- Các hạ đừng hòng trốn chạy.

Hai luồng kiếm quang vọt lên chém tới Thanh Y Kiếm Khách. Hai thanh kiếm phối hợp với nhau không còn một kẽ hở.

Choang choang! Thanh Y Kiếm Khách vẫn giơ thanh kiếm chênh chếch lên đường như chưa cử động.

Tôn Quỳnh Giao lùi lại bốn năm bước mà người nàng vẫn còn lảo đảo. Thanh kiếm của Tư Đồ Sương thì bị gãy làm hai đoạn. Nàng vừa then vừa giận, nghiến răng ken két, liệng mạnh đoạn kiếm gãy ra. Thế liệng nhanh như tên bắn, tiếng gió rít lên veo veo.

o O o